

รธน. มาตรา ๓๐

ป.วิ.พ. มาตรา ๒๘๖ วรรคหนึ่ง (๓) มาตรา ๒๘๖ วรรคสอง

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๖ เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองลูกหนี้ตามคำพิพากษาให้สามารถดำรงชีพหรือประกอบภารกิจได้โดยอาศัยสิทธิเรียกร้องเป็นเงินตามที่บัญญัติยกเว้นไว้ ไม่ต้องอยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี แม้มาตรา ๒๘๖ วรรคหนึ่ง จะบัญญัติแตกต่างกันระหว่างข้าราชการและลูกจ้างของรัฐบาลตาม (๒) กับพนักงาน ลูกจ้าง และคนงานนอกจากข้าราชการและลูกจ้างของรัฐบาลตาม (๓) ก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาสถานะของบุคคลที่ต้องอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายที่แตกต่างกัน เนื่องจากข้าราชการและลูกจ้างของรัฐบาลโดยทั่วไปมีรายได้หลักจากเงินเดือนและเงินอื่นตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น จึงบัญญัติคุ้มครองสิทธิเรียกร้องเป็นเงินประเภทเงินเดือน ค่าจ้าง บำนาญ บำเหน็จ และเบี้ยหวัดไว้ เนื่องจากไม่มีสิทธิและเสรีภาพเช่นบุคคลทั่วไป ทั้งไม่อาจประกอบอาชีพอื่นได้

ส่วนที่มาตรา ๒๘๖ วรรคสอง กำหนดให้ศาลเป็นผู้กำหนดสิทธิเรียกร้องเป็นเงินของลูกหนี้ตามคำพิพากษา ซึ่งเป็นพนักงาน ลูกจ้าง หรือคนงาน ตามมาตรา ๒๘๖ วรรคหนึ่ง (๓) ที่ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี และให้สิทธิอุทธรณ์การกำหนดจำนวนเงินดังกล่าวของศาลชั้นต้นต่อศาลอุทธรณ์ เป็นการให้ดุลพินิจแก่ศาลที่พิจารณาคดีจะพิจารณากำหนดจำนวนเงินได้ตามความเหมาะสม ตามพฤติการณ์แห่งคดีด้วยความเป็นธรรม มิใช่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม มาตรา ๒๘๖ วรรคหนึ่ง (๓) จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

ย่อโดย นายจักรกฤษณ์ อุตโม
นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญปฏิบัติการ

นายอรรถวุฒิ รัตนสุภา
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๒

นายสมฤทธิ์ ไชยวงศ์
รองเลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ตรวจ